

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 28. ledna 2021 **odvolání obžalovaného Mgr. K. V.**, narozeného [redacted], proti rozsudku Okresního soudu v Nymburce ze dne 19. října 2020, číslo jednací 4T 87/2020 - 149, a v senátě složeném z předsedy Mgr. Romana Lady a soudců JUDr. Tomáše Jurečka a Mgr. Jany Novákové, rozhodl

takto:

Podle § 258 odstavec 1 písmeno b) trestního řádu se napadený rozsudek **ruší**.

Podle § 259 odstavec 3 trestního řádu se **znovu rozhoduje** tak, že:

Obžalovaný

Mgr. K. V., narozený [redacted] v [redacted], zaměstnanec společnosti I [redacted] s.r.o., trvale bytem [redacted],

je vinen, že

dne 27. 12. 2018 při elektronické komunikaci s Odborem dopravy Městského úřadu [redacted] v rámci prošetřování přestupkového jednání vedeného pod spisovou značkou [redacted] ve věci přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, ke kterému došlo dne 4. 11. 2018 v 17:34 hodin na komunikaci v obci [redacted] ve směru jízdy na [redacted], kdy nezjištěný řidič s osobním motorovým vozidlem tov. zn. [redacted], RZ: [redacted], jel rychlostí 64 km/hod v úseku, kde je nejvyšší povolená rychlost 50 km/hod, jakožto vlastník daného motorového vozidla na výzvu, která mu byla zaslána Městským úřadem [redacted] dne 10. 12. 2018, a která mu byla doručena do jeho

datové schránky „[REDAKCE]“, a kterou si převzal dne 17. 12. 2018 v 04:41:54 hodin, odpověděl prostřednictvím dané datové schránky „[REDAKCE]“ zasláním zprávy dne 27. 12. 2018 v 10:38:39 hodin na Odbor dopravy Městského úřadu [REDAKCE], kde záměrně v úmyslu vyhnout se přestupkovému řízení uvedl nepravdivé informace k osobě řidiče, kdy jako řidiče označil osobu I [REDAKCE] B [REDAKCE], narozený [REDAKCE], trvale bytem [REDAKCE], s doručovací adresou [REDAKCE], a tímto jednáním vystavil poškozeného I [REDAKCE] B [REDAKCE], narozeného [REDAKCE] hrozbě přestupkového řízení souvisejícího s překročením nejvyšší povolené rychlosti v obci, přičemž k jeho postihu nedošlo pouze v důsledku toho, že poškozený I [REDAKCE] B [REDAKCE] předložil policejnímu orgánu jednoznačné důkazy svědčící o tom, že v danou dobu se nacházel mimo území ČR a nemohl tak výše uvedené motorové vozidlo v předmětnou dobu řídit

tedy

jinému způsobil vážnou újmu na právech tím, že uvedl někoho jiného v omyl,

tím spáchal

přechin poškození cizích práv podle § 181 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku,

a za to se odsuzuje

podle § 181 odstavec 1 trestního zákoníku za použití § 67 odstavec 2 písmeno b) trestního zákoníku a § 68 odstavec 1, 2 trestního zákoníku k peněžitému trestu stanovenému ve sto denních sazbách, přičemž jedna denní sazba činí 400 Kč, celkem tedy 40 000 Kč.

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem (pouze je vhodné poznamenat, že v záhlaví rozsudku není v rozporu s ust. § 120 odst. 1 písm. a) tr. řádu uváděno jméno o příjmení samosoudce) byl obžalovaný Mgr. K [REDAKCE] V [REDAKCE] uznán vinným ze spáchání přechinu poškození cizích práv podle § 181 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a za to byl podle § 181 odst. 1 tr. zákoníku odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců, jehož výkon mu byl podle § 81 odst.1 tr. zákoníku a § 82 odst.1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání osmnácti měsíců.
2. Výše uvedeného přechinu se obžalovaný podle skutkových zjištění okresního soudu dopustil tím, že:

dne 27. 12. 2018 při elektronické komunikaci s Odborem dopravy Městského úřadu [REDAKCE] v rámci prošetřování přestupkového jednání vedeného pod spisovou značkou [REDAKCE] ve věci přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, ke kterému došlo dne 4. 11. 2018 v 17:34 hodin na komunikaci v obci [REDAKCE] ve směru jízdy na [REDAKCE], kdy nezjištěný řidič s osobním motorovým vozidlem tov. zn. [REDAKCE], RZ: [REDAKCE], jel rychlostí 64 km/hod v úseku, kde je nejvyšší povolená rychlost 50 km/hod, jakožto vlastník daného motorového vozidla na výzvu, která mu byla zaslána Městským úřadem [REDAKCE] dne 10. 12. 2018, a která mu byla doručena do jeho datové schránky „[REDAKCE]“, a kterou si převzal dne 17. 12. 2018 v 04:41:54 hodin, odpověděl prostřednictvím dané datové schránky „[REDAKCE]“ zasláním zprávy dne 27. 12. 2018 v 10:38:39 hodin na Odbor dopravy Městského úřadu [REDAKCE], kde záměrně v úmyslu vyhnout se přestupkovému řízení uvedl nepravdivé informace k osobě řidiče, kdy jako řidiče označil osobu I [REDAKCE] B [REDAKCE], narozený [REDAKCE], trvale bytem [REDAKCE], s doručovací adresou [REDAKCE], a tímto jednáním vystavil poškozeného I [REDAKCE] B [REDAKCE], narozeného [REDAKCE] hrozbě přestupkového řízení souvisejícího s překročením nejvyšší povolené rychlosti v obci a následně i nebezpečí trestního stíhání, neboť I [REDAKCE] B [REDAKCE], narozený [REDAKCE], v době spáchání uvedeného přestupku měl na základě trestního příkazu Okresního soudu Olomouc sp.

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Blažková

zn. 5T 113/2015 ze dne 15. 5. 2015, který téhož dne nabyl právní moci, uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 36 měsíců s výkonem 5. 4. 2019, přičemž jeho trestní stíhání nebylo zahájeno pouze v důsledku toho, že I. B., nar. předložil policejnímu orgánu jednoznačné důkazy svědčící o tom, že v danou dobu se nacházel mimo území ČR a nemohl tak výše uvedené motorové vozidlo v předmětnou dobu řídit.

3. Proti uvedenému rozsudku podal obžalovaný včasné odvolání, které písemně odůvodnil prostřednictvím obhájce. Obžalovaný zásadně nesouhlasí s tím, že jej okresní soud identifikoval jako osobu, která by nepravdivě informovala správní orgán o osobě řidiče motorového vozidla, jehož byl vlastníkem. Z napadeného rozsudku vyplývá, že okresní soud považoval identifikaci poškozeného ze strany obžalovaného za nadstandardní a jednoznačnou, když tento nebyl identifikován pouze jménem a příjmením a datem narození, ale současně i adresou trvalého bydliště a doručovací adresou. Obžalovaný k tomu namítá, že okresní soud ovšem zcela pominul tu skutečnost, že doručovací adresa byla dle výpovědi poškozeného nesprávná, neboť poškozený tvrdil, že se na dané adrese nikdy nezdržoval, což lze zjistit i z místního šetření, které bylo provedeno Policií ČR a záznam o tomto šetření se nachází na č.l. 60 trestního spisu. Pokud dále okresní soud konstatuje, že je jednoznačně prokázáno, že poškozený nemohl předmětné motorové vozidlo v daném čase a na daném místě řídit, tak ani s takovým, závěrem obžalovaný nesouhlasí a považuje ho za nepřesný. Okresní soud k takovému závěru dospěl na základě poškozeným předložených tisků elektronických letenek, kdy dokazování již nebylo zaměřeno k tomu, zda lety skutečně poškozený absolvoval. K tomuto podle názoru obžalovaného mohlo, ale také nemuselo dojít. Okresnímu soudu proto vytýká, že neučinil žádný dotaz na příslušnou leteckou společnost, zda se v době tvrzených letů poškozený skutečně nacházel na palubě daných letadel či nikoliv. Stejně tak podle obžalovaného ani nelze vyloučit tu situaci, kdy by sice byl poškozený na palubě obou letů, které svými letenkami dokládá, ale v mezidobí by se vrátil do České republiky a znovu z ní odletěl do . Závěr okresního soudu o jednoznačně prokázané nepřítomnosti poškozeného v České republice v době spáchání dopravního přestupku proto obžalovaný považuje za chybný. V dané souvislosti je také podle obžalovaného třeba poukázat na skutečnost, že poškozený měl v době, kdy došlo ke spáchání přestupku, vysloven trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel, což podle názoru obžalovaného znamená, že poškozený měl enormní zájem se z jednání vyvinut, neboť pokud by mu bylo prokázáno, mohlo by to mít pro něj podstatné negativní následky. Nelze proto vyloučit, že zejména v rámci svého prověřování jako podezřelého ze spáchání přečinu, mohl poškozený uvádět i nepravdivé skutečnosti na svoji obhajobu. Obžalovaný k dokreslení svých tvrzení k podanému odvolání připojil letenku z Prahy do s odletem dne 16. 10. 2020 v 15: z Prahy a návratem dne 19. 10. 2020 ve 13: hod. do Prahy. Tato by pak logicky musela být jednoznačným důkazem toho, že se obžalovaný hlavního líčení dne 19. 10. 2020 v 10:00 hod. nemohl zúčastnit, ačkoliv opak je pravdou. Podle obžalovaného se přitom jedná o hodnotově stejný důkaz jako v případě výtisků elektronických letenek poškozeného, které mají prokazovat, že tento se nenacházel v den spáchání předmětného dopravního přestupku v ČR.
4. Naopak jako správné považuje obžalovaný zjištění okresního soudu, že poté co správní orgán zjistil, že by předmětné vozidlo mohl řídit poškozený, který měl v té době vysloven platný zákaz řízení, tak věc předal k prověření Policii ČR, zda ke spáchání trestného činu došlo či nikoliv. Nicméně v rámci tohoto zjištění podle obžalovaného okresní soud zcela pominul existenci řady podstatných skutečností, zejména pak zásadní důvody, proč došlo k postoupení věci ze strany správního orgánu do působnosti policie. Bez ohledu na skutečnost, zda poškozený předmětné motorové vozidlo v době spáchání přestupku řídil či nikoliv, samotné sdělení obžalovaného, ve kterém označil jako řidiče poškozeného, nebylo podle jeho přesvědčení způsobilo jakkoliv poškodit poškozeného. Na základě této listiny totiž nelze zahájit ani přestupkové řízení proti poškozenému, natož řízení trestní. Tímto jednáním tak mohl obžalovaný naplnit nejvýše

skutkovou podstatu přestupku proti občanskému soužití podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) bod 1. zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, když by jiného nepravdivě obvinil z přestupku. To vše ovšem za předpokladu, že by se skutečně jednoznačně prokázalo, že poškozený předmětné vozidlo neřídil. Zcela jistě se však takovým jednáním nemohl obžalovaný dopustit spáchání trestného činu. V tomto odkazuje obžalovaný na judikaturu Nejvyššího správního soudu ČR, např. rozsudek ze dne 16. 8. 2007, č.j. 6 As 37/2005-114.

5. Pokud jde o další postup správního orgánu, tak z listinných důkazů podle obžalovaného zcela jednoznačně vyplývá, že na základě jeho sdělení správní orgán žádné řízení proti poškozenému nezahájil. Reakcí správního orgánu bylo zaslání výzvy řidiči motorového vozidla ze dne 8. 1. 2019, které obsahovalo přílohu pro vyplnění identifikačních údajů řidiče. Tato příloha byla doručena správnímu orgánu zpět (k poštovní přepravě podána na poště [REDAKCE]) a vyplněna byla tak, že jako řidič v danou dobu na daném místě byl uveden poškozený a listina obsahovala podpis "B[REDAKCE]", tj. podpis příjmením poškozeného (listina na č.l. 76 trestního spisu). Z toho podle obžalovaného plyne, že veškeré další úkony správního orgánu byly činěny až na základě této listiny, nikoliv na základě jakéhokoliv sdělení obžalovaného. Kdo ovšem tuto listinu správnímu orgánu zaslal, není obžalovanému známo.
6. Za účelem prokázání této standardní praxe správních orgánů v ČR navrhoval obžalovaný doplnit dokazování výsledkem svědkyně H[REDAKCE] H[REDAKCE], referentky odboru dopravy Městského úřadu v [REDAKCE], aby popsala běžnou praxi úřadu v daném řízeních. Návrh na provedení důkazu byl ovšem okresním soudem zamítnut, což obžalovaný považuje jako procesní vadu řízení.
7. Z výše uvedeného tak podle přesvědčení obžalovaného jednoznačně vyplývá, že ten si nemohl být vědom toho, že může svým jednáním způsobit zahájení přestupkového řízení proti poškozenému, natož trestního stíhání. Okresní soud správně konstatoval, že obžalovaný je osobou vysokoškolsky vzdělanou, která má zkušenosti s trestním i přestupkovým řízením v souvislosti s řízením motorového vozidla. Právě z uvedeného důvodu, neboť má obžalovaný zkušenosti s těmito řízeními, mu muselo být známo, že svým jednáním nemohl spáchat žádný závažnější zásah do práv poškozeného, i kdyby bylo pravdou, že jej nepravdivě označil jako řidiče motorového vozidla. Obžalovaný nemohl předpokládat, že bude správnímu orgánu doručena listina žurnalizovaná na č.l. 76, na základě které začal správní orgán postupovat tak, jak je ze spisu patrné. Je proto přesvědčen, že toto mu nelze jakkoliv přičítat k tíži.
8. Bez ohledu na obhajobu obžalovaného co do viny, má obžalovaný za to, že ani trest mu nebyl uložen přiměřeným způsobem. Poukazuje na to, že trestním příkazem ze dne 14. 7. 2020 mu byl uložen peněžitý trest ve výši 200 denních sazeb v částce 250 Kč, tedy ve výši 50 000 Kč. V době vydání trestního příkazu tak okresní soud považoval informace obsažené v trestním spisu za dostatečné, aby mohl takový trest uložit. Při skončení hlavního líčení pak státní zástupce navrhoval uložení trestu ve výši okolo jedné poloviny měsíčního příjmu obžalovaného, tj. v intencích trestu, který byl ukládán trestním příkazem. Okresní soud však namísto toho obžalovanému uložil ve své podstatě přísnější trest, a to odnětí svobody, byť s podmíněným odkladem. Toto odůvodnil tím, že obžalovaný nevypovídal a nebylo tedy možné dovodit, zda nemá zvýšené výdaje či nečelí exekucím řízením, což je podle obžalovaného závěr nedůvodný, neboť ze zprávy jeho zaměstnavatele je patrné, že je zaměstnán, přičemž jeho příjmy se pohybují kolem částky 100.000,- Kč měsíčně v hrubé mzdě. K žádné změně oproti době vydání trestního příkazu přitom nedošlo, a pokud jde o pochybnosti okresního soudu o možných exekucích vedených proti obžalovanému, toto bylo možno snadno prověřit nahlédnutím do centrální evidence exekucí. K tomuto však okresní soud nepřistoupil ani před vydáním trestního příkazu, a je tedy podle obžalovaného s podivem, že toto nezkoumal již před tím, než uložil peněžitý trest, zejména pokud tuto skutečnost považuje za rozhodnou pro jeho uložení. Pro úplnost proto obžalovaný doplňuje, že je schopen peněžitý trest v intencích trestu uloženého trestním příkazem vykonat.

9. Závěrem svého opravného prostředku proto navrhl, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil, a obžaloby jej sám zprostil, případně pokud by nesouhlasil s jeho argumenty ohledně výroku o vině, tak aby zrušil výrok o trestu a uložil mu peněžitý trest vyměřený při spodní hranici zákonné trestní sazby.
10. Krajský soud podle § 254 odst. 1, 3 trestního řádu přezkoumal z podnětu podaného odvolání a z hlediska vytýkaných vad zákonnost a odůvodněnost napadených výroků rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které jeho vydání předcházelo, a věc posoudil takto:

V první řadě je třeba ihned na úvod konstatovat, že okresní soud, i přes nesouhlas obžalovaného vyjádřený toliko v písemném odůvodnění podaného odvolání, dostal všem svým povinností, když v rámci hlavního líčení, kterého se obžalovaný osobně zúčastnil, provedl zákonným způsobem všechny důkazy, které byly pro objektivní a spolehlivé skutkové závěry potřebné, a zároveň pro soud dostupné, přičemž tyto důkazy, jak je zřejmé z vypracovaného odůvodnění napadeného rozsudku, také řádně a logicky vyhodnotil, tedy postupoval způsobem, který mu ukládá ust. § 2 odst. 5, 6 tr. řádu. Pokud tedy nepovažoval za nutné, ostatně nutno dodat, že obžalovaný takový důkaz již ani u odvolacího řízení nenavrhoval, vyslýchat pracovníci Městského úřadu v [redacted] H [redacted] H [redacted], tak s ohledem na obsah a kvalitu důkazů, které měl k dispozici, to vskutku nutné nebylo, neboť ta by jen stěží mohl poskytnout další, pro soud neznámé a pro věc zásadní, informace. K tomu je dále zapotřebí dodat, že v rámci výše popsaného postupu okresní soud obžalovanému poskytl možnost, aby se v rámci procesního výsledku k věci vyjádřil a případně tak předložil argumenty, které by bylo nutné konfrontovat s dalšími ve věci provedenými důkazy, na které okresní soud v odůvodnění napadeného rozsudku poukazuje. Obžalovaný, stejně jako v řízení přípravném, ovšem využil svého zákonného práva a ve věci odmítl vypovídat, čímž se tedy ocitl v situaci, kdy soudu nepředložil žádnou skutkovou verzi, kterou by bylo nutné prověřit a jak již bylo uvedeno, konfrontovat s dalšími důkazy, které měl okresní soud k dispozici. Obžalovaný se proto nyní nemůže pozastavovat nad tím, že okresní soud, po řádně provedeném a zhodnoceném dokazování, dospěl k závěrům, které z takového dokazování vyplynuly, přičemž nutno zdůraznit, že se i z pohledu krajského soudu jedná o závěry přesvědčivé, logické a tedy nevzbuzující žádné důvodné pochybnosti o jejich správnosti. Ostatně třeba znovu připomenout, že sám obžalovaný na počátku hlavního líčení prostřednictvím svého obhájce označil jako nespornou skutečnost, že správnímu orgánu zaslal ze své datové schránky zprávu, ve které označil jako řidiče motorového vozidla v době, kdy došlo ke spáchání přestupku, I [redacted] B [redacted].

11. Okresní soud proto zcela důvodně za základ svých skutkových zjištění vzal především výsledek poškozeného I [redacted] B [redacted], který zcela přesvědčivě celou událost popsal, včetně dalších problémů, které mu přivodila ztráta občanského průkazu, kdy také rozhodně popřel jakoukoli spojitost s obžalovaným a rovněž zcela důvodně okresní soud odmítl obžalovaným v odvolání naznačované podělení letenek či mezitímní návrat poškozeného do České republiky. Stejně tak okresní soud zcela správně poukázal na obsah důkazů listinných, zejména pak obžalovaným nerozporované sdělení správnímu úřadu, ve kterém na výzvu, které se mu jako majiteli vozidla, s nímž byl spáchán přestupek v dopravě, dostalo, když takové sdělení se zcela jednoznačně stalo základním podkladem pro další postup správního orgánu, který směřoval k odhalení pachatele přestupku. Ostatně vyplněné údaje o řidiči s nepravým podpisem poškozeného (listina založená na č.l.76), mimo jiné obsahují, a to ve shodě s oznámením, které prokazatelně zaslal správnímu úřadu obžalovaný, mylný údaj o bydlišti poškozeného, když i na obálce, ve které byla písemnost uložena a prostřednictvím pošty doručena, je tato adresa uvedena. Aniž by proto krajský soud znovu opakoval argumenty, které jsou z hlediska uznání viny, nikoli popisem skutku, podstatné, tak může pouze uvést, že se v tomto směru s postupem okresního soudu mohl ztotožnit. A pokud obžalovaný v opravném prostředku poukazuje na možnou motivaci poškozeného (vyhnout se trestnímu stíhání), tak je třeba uvést, že zcela pomíjí, že sám se, při podezření ze spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázaní podle § 337 odst. 1 písm. a) tr.

zákoníku, nacházel ve zkušební době podmíněného zastavení trestního stíhání, což je nepochybně motivace srovnatelná s tou, kterou nedůvodně podsouvá poškozenému. Výhrady obžalovaného uplatněné ve vztahu ke skutkovým zjištěním, kromě toho co bude dále uvedeno, tak neměly naději na úspěch.

12. Krajský soud se tak pouze nemohl ztotožnit s postupem okresního soudu, pokud ten v popisu skutku, kromě informovanosti obžalovaného o možnosti postihu poškozeného v přestupkovém řízení, ještě uvedl, že byl také srozuměn s tím, že může být poškozený trestně stíhán. Pro takový závěr, při absenci výpovědi obžalovaného a sdělení poškozeného, že se vůbec neznají, ovšem okresní soud neměl k dispozici žádné důkazy a zřejmě tak pouze v tomto směru nekriticky převzal popis skutku z podané obžaloby. Takové pochybení proto muselo být v odvolacím řízení napraveno.
13. V daných souvislostech je nicméně dále důležité zmínit, že hodnocení důkazů je výhradním právem soudu I. stupně, odvolací soud je tímto hodnocením vázán a do tohoto procesu může, zasáhnout pouze v situaci, když by zjistil, že hodnocení důkazů je jednostranné, postrádá prvky formální logiky anebo vychází z ničím nepodložených důkazů. Takové pochybení, kromě údaje v popisu skutku o hrozbě trestním stíháním, ovšem odvolacím soudem zjištěno nebylo, proto lze v podrobnostech plně odkázat na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále je třeba uvést, že logická návaznost skutkových zjištění okresního soudu rovněž vylučuje závěr, že by bylo z jeho strany porušeno ústavně zaručené základní právo obžalovaného na spravedlivý proces. To, že obžalovaný s těmito skutkovými závěry nesouhlasí a neztotožňuje se způsobem, jakým okresní soud hodnotil provedené důkazy, není, při výše učiněných zjištěních v postupu okresního soudu, relevantním důvodem pro zrušení či změnu napadeného rozhodnutí.
14. Pro úplnost nutno ještě také dodat, že v uvedené věci však ani nemohlo dojít k porušení práva obžalovaného na spravedlivý proces, což lze mimo jiné dokladovat např. odkazem na usnesení Ústavního soudu ze dne 4. 5. 2005, sp. zn. II. ÚS 681/04, podle něhož „právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod není možno vykládat tak, že garantuje úspěch v řízení či zaručuje právo na rozhodnutí, jež odpovídá představám obviněného. Uvedeným základním právem je „*pouze*“ *zajišťováno právo na spravedlivé soudní řízení, v němž se uplatní všechny zásady soudního rozhodování podle zákona v souladu s ústavními principy*“. A takové kvality a požadavky napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které mu předcházelo, splňuje.
15. Z výše uvedených důvodů týkajících se nepřesného popisu skutku krajský soud podle § 258 odst.1 písm. b) tr. řádu napadený rozsudek jako celek zrušil a v důsledku toho pak ve věci znovu podle § 259 odst. 3 tr. řádu rozhodl.
16. Obžalovaného tak ve shodě se soudem okresním sice znovu uznal vinným ze spáchání přečinu poškození cizích práv podle § 181 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, avšak z popisu skutku odstranil pasáž týkající se hrozby trestním stíháním, neboť, jak již bylo uvedeno, pro takový závěr nejsou k dispozici žádné důkazy a obžalovaný tedy s touto eventualitou nemohl být ani srozuměn. Na právní kvalifikaci skutku ovšem takové upřesnění jeho popisu nemělo žádný vliv. Z hlediska naplnění znaků žalovaného přečinu poškození cizích práv je nutné jednak způsobení vážné újmy na právech a jednání, které má podvodnou povahu, tj. uvedení někoho v omyl nebo využití něčího omylu. Zda jde o vážnou újmu na právech, je nutno posoudit se zřetelem k okolnostem konkrétního případu, zejména s přihlédnutím k tomu, o jaké právo a v jaké oblasti společenských vztahů šlo, jaká byla intenzita zasažení práva a jaké následky to mělo pro poškozeného. Protože předmětem ochrany jsou u přečinu podle § 181 tr. zákoníku jiná než majetková práva, je potřeba pro vymezení toho, o jaká práva se jedná, vycházet z opaku vymezení, co jsou majetková práva. Předmětem ochrany jsou u přečinu poškození cizích práv podle § 181 tr. zákoníku jiná než majetková práva. Jde o práva, která jsou spjata s majetkem. Za majetek se označuje každé penězi ocenitelné právo, v užším smyslu vlastnictví, tedy neomezené a výlučné právo k věci nebo nehmotnému statku, právo disponovat s věcí nebo s nehmotným

statkem jakýmkoliv právem dovoleným způsobem, zejména je držet, užívat, požívat, nakládat s ním a vyloučit každého, kdo by v tom oprávněného rušil. Podle tohoto vymezení majetkových práv lze určit, že nemajetkovými právy jsou každá jiná práva, která se svým obsahem nedotýkají majetku ani úkonů s ním souvisejících. U přečinu poškození cizích práv podle § 181 odst. 1 tr. zákoníku jsou chráněna práva jednotlivce v oblasti vztahů rodinných, pracovních, podnikatelských apod., a práva právnických osob (v podnikatelských i jiných vztazích), kolektivních orgánů apod., i státu nemající uvedenou majetkovou povahu (k tomu např. srovnaj rozhodnutí Nejvyššího soudu publikovaná pod sp. zn. 8Tdo 1267/2016 a 8Tdo 1575/2016). Je nepochybné, že intenzita zásahu do nemajetkových práv poškozeného byla značná, neboť ten musel čelit hrozbě přestupkového jednání, což je pro každého jedince situace značně nekonformní a ve společenských vztazích nepříjemná, sám pak i vyvíjel určité úsilí, aby doložil, že pachatelem přestupku není.

17. Pokud se jedná o uložený trest za spáchaný přečin, tak krajský soud, kromě základních zásad stanovených pro ukládání trestu, vymezených v § 39 tr. zákoníku, v této konkrétní věci rovněž přihlédl k tomu, že obžalovaný je osobou dosud soudně netrestanou, dosahuje nadstandardního příjmu, stejně tak zohlednil, že spáchaný přečin neměl pro poškozeného nějaké trvalejší a nepříznivé následky a proto dospěl k závěru, že účelu trestu bude dosaženo uložením trestu alternativního, konkrétně trestu peněžitého, jak konečně uznal po podání obžaloby i okresní soud, když tento druh trestu ukládal trestním příkazem, který byl později zrušen, aby pak, bez přesvědčivého zdůvodnění, obžalovanému uložil trest přísnější, za který lze nepochybně považovat podmíněný trest odnětí svobody. V tomto směru tak krajský soud akceptoval námitky, které ve vztahu k uloženému trestu obžalovaný, vcelku přiléhavě, popsal v oprávněném prostředku. Obžalovaný dosahuje průměrné čisté měsíční mzdy kolem 80 000 Kč, sám také uvedl, že je schopen peněžitý trest, tak jak mu byl původně vyměřen, uhradit, přičemž důvody, pro které by této schopnosti pozbyl, nebyly krajským soudem zjištěny. S ohledem na zjištění k osobě obžalovaného a závažnosti spáchané trestné činnosti tak krajský soud peněžitý trest vyměřil jako samostatný podle § 67 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku a stanovil ho v souladu s ust. § 68 odst. 1,2 tr. zákoníku ve 100 denních sazbách (jejich rozpětí se pohybuje od 20 do 730), tedy stále ještě výrazně v dolní polovině, když zejména zohlednil dosavadní bezúhonnost obžalovaného. Denní příjem obžalovaného činí z prokázané mzdy částku 2 666 Kč, což je částka, ze které je možno spolehlivě uhradit na peněžitý trest částku 400 Kč, která tak byla stanovena jako jedna denní sazba. Celková výměra peněžitého trestu tedy činí částku 40 000 Kč. Oproti již zmíněnému trestnímu příkazu je o něco nižší, což je odrazem odlišného, a pro obžalovaného příznivějšího, popisu skutku. Zároveň je třeba dodat, že výměra peněžitého trestu odpovídá nejen povaze a závažnosti dané věci, ale i výdělkovým poměrům obžalovaného, přičemž jeho výše není pro obžalovaného likvidační, ale zároveň jej skutečně postihne. Ohledně výkonu uloženého trestu je dále vhodné zmínit, že podle § 69 odst. 2 tr. zákoníku jestliže pachatel nezaplatí peněžitý trest na výzvu soudu nebo do uplynutí doby, na kterou byl výkon trestu odložen anebo na kterou byly povoleny splátky, a pokud je zřejmé, že by vymáhání peněžitého trestu mohlo být zmařeno nebo by bylo bezvýsledné, přemění soud peněžitý trest nebo jeho zbytek v trest odnětí svobody a rozhodne zároveň o způsobu jeho výkonu; přitom každá zcela nezaplacená částka odpovídající jedné denní sazbě se počítá za dva dny odnětí svobody. Proto na úplný závěr lze snad ještě vyslovit přesvědčení, že po výkonu tohoto trestu se již obžalovaný do budoucna páčání jakékoli další trestné činnosti vyvaruje a povede řádný život.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat dovolání k Nejvyššímu soudu, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti němuž dovolání směřuje, podáním u soudu, který ve věci rozhodl v I. stupni. Dovolání lze podat pouze z důvodů uvedených v § 265b tr. řádu. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch či v neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání za dovolání nepovažuje, byť by takto bylo označeno.

Praha 28. ledna 2021

Mgr. Roman Lada v.r.
předseda senátu